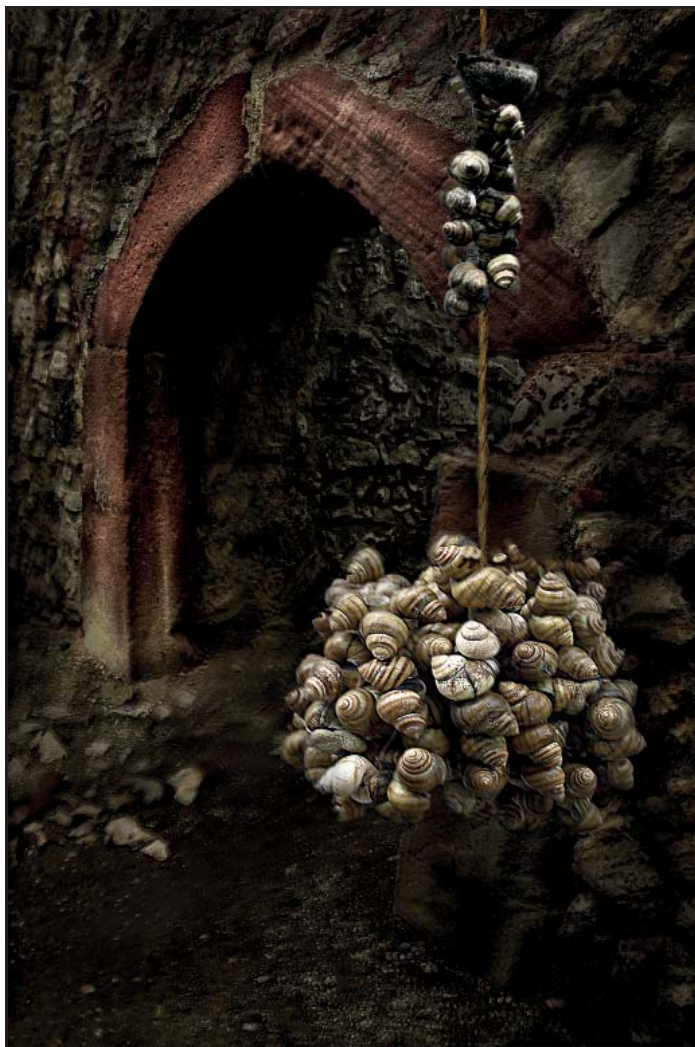

ATLANTISZ

APÁTI-TÓTH SÁNDOR

KOSSUTH MÚZEUM

2700 Cegléd, Múzeum utca 5.

2015. ÁPRILIS 24 – MÁJUS 24.

ATLANTISZ

Hatalmas,
őszinte hittel indultam
fotográfusi pályámon;
láttam a világ tisztátalanságát,
az emberek gyarlóságát és ostobaságát,
s meg akartam változtatni őket.
Ideáimat fel nem adva
utam későbbi szakaszaiban beértem azzal,
hogy képeimet felmutatva megadjam
azok nézőinek a töprengés lehetőségét.

Atlantisz.
Elsüllyedt, mesés, kincses világ.
Túl földi életem nagyobbik felén
elmerülő emlékeim ellenállhatatlanul
kiváncsoltak ki belőlem,
s álltak össze e ciklussá.
Megváltoztatni, netán jobbá tenni
senkit nem akarnak ezek a képek.
Legfeljebb egy kis szomorúságot,
fájdalmat hagynak bennünk,
hogy valamikor mindannyiunknak
el kell hagyni Atlantiszt.

Amíg lehet,
gyönyörködünk abban,
hogy bent vagyunk.

ATLANTIS

It was with a strong
and honest faith that I embarked
on a photographer's career.
I saw the impurity of this world,
the wretchedness and silliness of people,
and I wanted to change them.
In a later stage of my journey,
not giving up on my ideas, I relinquished myself
to showing my photos so as to offer beholders
an opportunity for contemplation.

Atlantis.
A sunken, fabulous, treasure-laden world.
With the greater half of my life on earth behind me
my sinking memories
started to surface irresistibly,
and formed this cycle.
These photos are not intended to change anyone
or make them better, for that matter.
They will, at the most,
leave us with a hint of sadness or pain,
as one day we will all
have to leave Atlantis.

As long as we can,
let us take pleasure
in being there.

Apáti-Hall Sándor

A ceglédi Kossuth Múzeum
szeretettel meghívja Önt, családját és barátait

2015. április 24. péntek, 17 órára

APÁTI-TÓTH SÁNDOR
ATLANTISZ
című kiállítására

Köszöntőt mond:
DR. HAJDU ENDRE

Megnyitja:
DR. SZILÁGYI MIKLÓS
a Kossuth Múzeum egykori igazgatója

Nyitva: keddtől vasárnapig, 10-18 óráig

ANYÁM ALMÁJA | MY MOTHER'S APPLE

AZ ŐRZŐ | THE GUARDIAN

A Nap napja – a felkelő	47×31 cm	giclée print	A day of the Sun – The rising
A Nap napja – a delelő	31×47 cm	giclée print	A day of the Sun – The culminating
A Nap napja – a lebukó	47×31 cm	giclée print	A day of the Sun – The setting
Távoli érintés	40×32 cm	giclée print	Distant Touch
Tappancs	47×31 cm	giclée print	Pow
Mágikus kő	47×31,5 cm	giclée print	Magic Stone
Atlantisz kapujában	80×53 cm	giclée print	At the Gate of Atlantis
Termékenységvarázsló kövek	47×31 cm	giclée print	Fertility Wizard Stones
Az élet nyomai I-IV	24,5×37 cm	giclée print	Traces of Life
Jel	47×31 cm	giclée print	Sign
Pihenő Krisztus	32×47,5 cm	giclée print	Resting Christ
A szoros	31,5×47 cm	giclée print	The Strait
A szoros virága	28×47 cm	giclée print	The Flower of the Strait
Az öböl	31×47 cm	giclée print	The Bay
Fogoly I-IV	24,5×37 cm	giclée print	Captive
Égi latorja	47×31 cm	giclée print	Ladder in the Sky
Nagyapám órája	31×47 cm	giclée print	My Grandfather's Watch
A Harsonás	53×80 cm	giclée print	The Trumpeteer
Penge	31×47 cm	giclée print	Blade
Erózió	46×32 cm	giclée print	Erosion
Galaxis	31×42,5 cm	giclée print	Galaxy
Nagyanyám félbevágott körtéje	47×31 cm	giclée print	My Grandmother's Pear Cut in Half
Nagyapám félberágott kiflije	41×31,5 cm	giclée print	My Grandfather's Croissant Bitten in Half
Az őrző	53×80 cm	giclée print	The Guardian

Apám kalapja	46,5×31 cm	giclée print	My Father's Hat
Anyám almája	31,5×47,5 cm	giclée print	My Mother's Apple
Porladó	46,5×31 cm	giclée print	Crumbling
Behajló	46,5×31 cm	giclée print	Folding
A hegedűkészítő műhelyében I-IV	24,5×37 cm	giclée print	In the Violin-Maker's Workshop
A Kisasszony levelei	31×47 cm	giclée print	The Young Lady's Leaves
A Kisasszony rózsája	47×31 cm	giclée print	The Young Lady's Rose
A Kisasszony kalapja	31×47 cm	giclée print	The Young Lady's Hat
A Kisasszony báli cipője	47×32 cm	giclée print	The Young Lady's Ballroom Shoe
Kagyló	31×47 cm	giclée print	Mussle
Belső tó	31×47 cm	giclée print	Inner Lake
November	31×47 cm	giclée print	November
Halott madár	53×80 cm	giclée print	Dead Bird
Halott madarak kitépett tolla	31×47 cm	giclée print	Torn-out Feathers of Dead Birds
Glóbusz	43,5×31,5 cm	giclée print	Globe
Az Elnök keze (Antall József – 1993)	31×47,5 cm	giclée print	The President's Hand (Jozsef Antall – 1993)
Boltozatok	46,5×31 cm	giclée print	Arches
Szerkezetek I-IV	24,5×37 cm	giclée print	Structures
Advent	46,5×31 cm	giclée print	Advent
Vízkereszt	46×32 cm	giclée print	Twelfth Night
Vénusz és a Hold	47×31 cm	giclée print	Venus and the Moon

APÁTI-TÓTH SÁNDOR képei olyasmire vállalkoznak, amely már szinte a fotóművészet eredeti határainak átlépése. A kísérlet tétje az, hogy a művész a látvány áttétel nélküli rögzítésére létrejött technikai médiumot egy nem látható világ ábrázolására használja fel. A benne élő emlékek ábrázolása ugyanis túlmutat a szemmel érzékelhető tárgyak körén. Az emberek egyáltalán nem ábrázoló képek olyan hétköznapi monumentumokat örökítenek meg, amelyek meditatív módon képesek fenntartani egy már múltba süllyedt, közvetlenül immár hozzáférhetetlen, csak az emlékezetben fennmaradt világot: olyan fragmentumok ezek, amelyek így mutatják meg egy mégiscsak egykoron jelen volt, s teljesnek érzett világ kiterjedését.

A ciklus címe (Atlantis) pontos leképezése ennek a szándéknak. A művész pályájának új fejleménye, a korábban alapvetően fekete-fehér képek színesre változása is ennek a törekvésnek a szolgálatában áll: nem esetleges technikai újításról van szó, hanem a koncepció lényeges eleméről. S nemcsak azért, mert ezek a színes képek is alapvetően fekete tónusúak, őrzik tehát a kapcsolatot Apáti-Tóth Sándor korábbi képeinek a hangulatával; a technikai kivitelezés perfekcionizmusa is, a digitális képszerkesztés fölényes, s éppen ezért szinte észrevehetetlen biztonsága is az emlékezés mechanizmusának láthatóvá tételét szolgálja. Mintha a művész úgy jutott volna a fényképezés új technikájának a művészi értelemben való meghódításáig, hogy felfedezte annak határtalan lehetőségeit: ezáltal nem azt rögzítvén, ami látható, hanem eljutván oda is, amely immár a szemnek láthatatlan.

Apáti-Tóth Sándor ugyanakkor nem csapja be a nézőt. Minden képének a tárgyi világa érzékletes és konkrét, s a kép készítésének története is pontosan felidézhető – ha erre módunk van, s megkérdezhetjük a művészt, el is tudja nekünk mondani a látvány megszületésének és rögzítésének a körülményeit. Ám ezek a narratívumok már nem tartoznak hozzá a ciklus születéséhez – helyettük állnak ott azok a rövid, hangulatos, szerzői szövegek, amelyek a képeket kísérik. Mindazonáltal a képek nem hazudnak, nem valamiféle stilizált és önkényes jelteremtés szándéka hozta őket létre – mindegyikükhöz a művésznek valóban személyes köze van. S ez akkor is fontos, ha ez a sajátosság nem része a műveknek, hanem csak a hátszágához tartozik hozzá: mert Apáti-Tóth számára ennek is jelentősége van, mintahogy ahhoz a folyamathoz is, amelyet szintén eltakar a néző elől, hogy tudniillik a konkrét tárgyakról készült fotográfiák miféle imaginárius módon válnak egy hosszú munkafolyamat révén képekké. Így válnak láthatóvá az emlékek.

A személyes emlékekből így lesznek a mi közös emlékeinké: megfogható módon mutatván meg azt, amit elveszítettünk, s amire még a vágyaink és fájdalomaink révén rátalálhatunk.

Szilágyi Márton
irodalomtörténész

SÁNDOR APÁTI-TÓTH'S photos undertake to achieve something that comes close to crossing the original boundaries of art photography. The point of this experiment is to use a technological device designed to capture a sight, for the purpose of depicting a non-visible world. Namely, the depiction of intrinsic memories goes beyond the range of objects that the eye can see. The images, which do not feature any people, capture ordinary moments that, in turn, are capable of preserving a past world that is no longer directly accessible and now exists only in imagination. They are fragments, and this is their way of revealing the magnitude of a by-gone world that is perceived as complete.

The title of the cycle (Atlantis) is a true reflection of this intention. Likewise, this new stage in the artist's career where the black and white photos of earlier times change into colourful ones, is another way to facilitate the endeavour. This is not an ad hoc technical development, much rather a significant part of the whole idea. For one thing, these colour photos still feature a black tint, thereby maintaining a link to the general feel of Sándor Apáti-Tóth's earlier images. For another, the perfection-obsessed technical finish and the offhand, and as such, unnoticeable safety guaranteed by digital editing also serve the purpose of making the mechanism of remembrance a visible one. It is as though the artist had conquered a new technique of photography by discovering its infinite potentials, not just by depicting whatever is visible but reaching a point that the eye cannot see.

At the same time, Sándor Apáti-Tóth does not deceive the viewer. The objective context of each photo is palpable and concrete, even the story of how the photo was taken can be traced back. If have a chance to ask the artist, he will be able to tell us about the circumstances of how each sight was created and captured. These narratives, however, do not form part of the birth of the cycle. Their job is instead performed by the author's brief, snappy captions. Still, the photos do not lie. They were not created by an intention to create simplistic and arbitrary signs. Each and every one of them is something the artist can personally relate to. And this is important even if it forms no part of the works themselves, and merely belongs to the background. Because for Apáti-Tóth this aspect, too, matters. Just like the process that is hidden from the viewer, whereby photographic depictions of concrete objects undergo lengthy work in an imaginary mode, to form images. This is how memories become visible.

And this is how they go from being personal memories to being our joint memories: they reveal to us in a palpable manner what it is that we have lost, and what it is that we may still find, guided by our desires and sufferings.

Márton Szilágyi
literary historian